

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 263. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358454768.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Julius er en «sønderrevet» ung Mand, naturligvis Kunstner, om hvem vi i *Lehrjahre der Männlichkeit*, et Afsnit, der indeholder, hvad Flaubert har kaldt *l'éducation sentimentale*, erfarer som det mest betegnende Træk, at han kunde spille Farao med den tilsyneladende heftigste Lidenskab og dog være adspredt og fraværende, i et Øjeblikks Hede kunde vove Alt og saasart det var tabt vende sig ligegyldig bort. Kan dette Karaktertræk nu end ikke aflokke os Beundring, saa maler det dog taalelig godt en nydelsessyg og udbrændt Natur, der uden kraftig Drift til Handling søger Pirringsmidler i en slap og koldfortvivlet Lediggang. Hans Udviklingshistorie betegnes udelukkende af en Række Kvindenavne, saaledes som meget unge Menneskers saa ofte gør. De paagældende Kvinder skitseres flygtigt som med en Blyant i et Album; kun et af disse forberedende Billeder er mere udført, Portrætet af en i østerlandsk Ørkesløshed fuldstændig opgaaet Kameliadame, der som Kameliadamen hæver sig ud af sin Livskres gennem en oprigtig Forelskelse og dør, da hun ikke bliver forstaaet eller troet. Hun gaar ved et Selvmord ud af 264 Livet med en glimrende Afslutning af det Hele og synes, som hun skildres, siddende i sit Boudoir omgivet af store Spejle, indaandende Parfymer, med Hænderne i Skødet at skulle levendegøre Billedet af den æstetiske Bedøvelse og Selvfortabelse og Selvbeskuen, i hvilken Romantiken gik op. Efter at have gennemgaaet en Mangfoldighed af alle lige dybt modbydelige erotiske Tilstande lærer Julius endelig sit kvindelige Modbillede Lucinde at kende, af hvem Indtrykket ikke mere udviskes. «Han traf i hende en ung Kunstnerinde [naturligvis!], der som han lidenskabeligt tilbad det Skønne og syntes at elske Ensomheden og Naturen lige højt. I hendes Lidenskaber følte man altid et frisk levende Pust. Hun drev Malerkunsten ikke som et Erhverv eller en Kunst [ikke Alvor! ikke Nytte!], men kun af Lyst [Dilettanteri og Ironi!]. Hun henkastede kun Vandfarveskitser. Til Oliemaleriet havde hun manglet Taalmodighed og Flid [ingen Flid!]. Lucinde havde et afgjort Hang til det Romantiske [naturligvis! hun er jo lutter Romantik]. Ogsaa hun var af dem, der ikke lever i den almindelige Verden, men i en eget selvdannet ... ogsaa hun havde med kæk Beslutning sønderrevet alle Hensyn og Baand og levede fuldkommen frit og uafhængigt.» Fra det Tidspunkt af, da Julius lærer hende at kende, bliver ogsaa hans Kunst mere varm og besjælet. Han maler det Nøgne «i en Strøm af besjælende Lys». Hans Skikkelser syntes «besjælede Planter i Menneskeskikkelse».